

Андрей В. Андреев

Взех от задната седалка розите, които бях купил за нея още преди обяд. Все пак на среща с жена без цветя не върви! Взех и чантата с подаръка, купен за нея от България, и тръгнах след Сергей, който - интересно защо - нищо не казваше и не коментираше за това, което вече бе видял...

Къени откровения
повест

Спонсорствател на изданието
е Община Пазарджик

Андрей В. Андреев

**КЪСНИ
ОТКРОВЕНИЯ**

повест

2015 г.

*Благодаря на тези приятели,
които ме насърчиха и подкрепиха
моите късни откровения
да бъдат споделени в тази книга.*

*..”Я хочу вернуться туда
где мне скоро будет
семнадцать...
Я хочу вернуться туда
и от туда не возвращаться...”*

Жорж Эросс

Почти осем години минаха вече от времето, когато се случиха събитията, за които искам да ви разкажа.

Вълненията, които само за седем дни изживях тогава, така силно разтърсиха душата ми, че и след толкова много години не престават да изплуват в съзнанието ми.

Не престават да ми напомнят за Галя и Сергей от селището Богородское в Московска област .

За Оля, тяхната тогава двадесет и две годишна дъщеря...
И за... Татьяна!

Татьяна Колпакова от град Ярославъл...

Осем години оттогава, а като че ли вчера беше...

Предисторията на тези събития обаче започна преди почти петдесет години, тук, у нас, в България, с едно най-обикновено ученическо ...

Писмо до “непознато другарче”

Моите връстници, а аз вече отдавна минавам шестдесетте, със сигурност си спомнят онези наши ученически години, когато имаше такава практика - да се пишат писма до “непознато другарче”. А то да е и от Съветския съюз беше много по-интересно и по-вълнуващо. Та и аз през далечната 1961 година изпратих такава писмо и това сложи началото на запознанството ми с Татяна от град Ярославъл.

Тя беше в седми клас, а аз във втори курс.

Запознанство, развило се в последствие в първата й любов. После взаимно страдахме от това, че не можем да се видим на живо. Уверяхахме се с мила, по детски чиста наивност, че *“мы будем вместе навсегда”*. Писмата ни пътуваха най-редовно до Ярославъл и до България и ме радваха и през четирите години, докато учех в техникума. После ме топлеха и през двете години в казармата. Почти седем години не спря кореспонденцията ни, дори и когато и двамата вече имахме семейства, но.....

Но един ден едно от писмата й се оказа последно...

Защо, по какви причини, така и не разбрах. До последното си писмо Татяна не беше въобще споменавала за никакви проблеми. Напротив, споделяше, че дори и съпругът й нямал нищо против да си пишем. Просто нямаше никакви индикации общуването ни да прекъсне...

Няколко пъти през годините опитвах да подновя връзката ни, но опитите се оказваха безрезултатни. Писмата ми се връщаха с надпис, че на този адрес няма такава лице...

Побелях и поостарях, но споменът за нея, за чистото ни и вълнуващо приятелство, продължаваше да изплува в съзнанието ми, макар и от време на време. Освен това пазех всичките й писма, от първото до последното, и понякога с умиление си ги препрочитах, така че да я забравя беше невъзможно....

“Жди меня”

И ето, че след близо тридесет и три години, откакто прекъсна връзката ни, веднъж съвсем случайно се загледах в едно предаване на руската ОРТ телевизия- *“Ищу тебя”*. Скоро след това бе преименувано на *“Жди меня”*. Чрез това предаване хората търсеха близки и приятели изчезнали по всевъзможни причини. И докато го гледах, неочаквано си помислих: „Защо да не опитам с помощта на това предаване да открия Татяна ?“

Нямах представа дали ще е възможно това след толкова много години, след като не знам нищо за настоящия й живот и местонахождение. И въпреки неизвестностите, реших да опитам. Просто ей така, от интерес какво може да се получи.

Първо написах писмо до екипа на предаването в Москва. Никакъв отговор!

Но не се отказах. В мен неочаквано вече беше живнала непозната до този момент някаква *“детективска”* тръпка. Затова реших да направя следващата крачка - да вляза в сайта на предаването, за да опитам оттам да предизвикам издирването на Таня.

До този момент не знаех какво е сайт и имейл. Нямах и представа как се търсят хора в интернет. Но въодушевен от мисълта този път да открия руската приятелка от юношеските ми години, се научих да работя и с компютър, и в интернет.

Регистрирах се и дадох всичко, което знаех като възможни отправни данни за Татяна.

Всеки ден след работа отивах в интернетклуба и проверявах в сайта на *“Жди меня”* информацията за издирвани и намерени хора .

Моята Татяна не се появяваше в списъците на откритите. Не се отчайвах. Но все пак разсъждавах доколко е възможно да бъде открит човек след толкова много години, без нищо да се знае за настоящето му.

Минаха повече от десет месеца без резултат. И тогава

“детективската” нагласа в мен ми подсказа друга идея. Реших да опитам по друг начин, като предчувствах, че това може да доведе до успех. Спомних си, че в едно от писмата си Таня ми беше писала, че има сестра. Тя живеела в град Краснозаводск и била учителка по руски език и литература. Разсъждавах, че в един малък град няма начин нейните ученици да не я помнят. Да я знаят как е и къде е. И ако е и жива, откриех ли нея, то тя евентуално би могла да ми каже и за Татяна.

“Закачих” на “дъската за обяви” в “*Жди меня*” кратко съобщение : “*Търся помощ за издирване в Краснозаводск*”.

И ето че на втория ден, след като “закачих” съобщението си, получавам отговор :

“Мога да ви помогна. Дайте данни за човека, когото търсите. Оля”

Бях във възторг! Най-после някакъв лъч на надежда след толкова месеци безрезултатно търсене.

Оказа се, че радостта ми не е била напразно. Още на следващия ден Оля ми съобщаваше данни и за сестрата на Татяна, и за самата нея!

Просто невероятно!!!

За мен от този момент тази непозната Оля стана най-добрият и мил човек.

Тя всъщност живеела съвсем близко до Краснозаводск и не било проблем за нея да позвъни дотам. И още с първото позвъняване, на първия телефон на една от трите гимназии в града, ѝ отговорили, че наистина са имали такава учителка, която отдавна е пенсионерка .

Жива и здрава !

От гимназията дали телефонния номер на сестрата на Татяна. Оля позвънила и веднага попаднала на нея. Обяснила защо я търси и получила новия адрес. Тя вече не била Колпакова, както ѝ беше моминското име, а Могамедова?!

По някаква ирония на съдбата селото, в което живеела, се казвало Андреевское, а моята фамилия е ... Андреев.

И ето че след почти тридесет и три години отново изпратих

писмо на Татяна. Излишно е да споменавам какво огромно, дори мъчително, бе очакването ми за това дали ще имам отговор и ако да, то какво ще пише тя? ...

Какво ще се е случило през годините на мълчание?

Месец, два, три... минаваха в нарастващо нетърпение, възмущение и любопитство дали все пак ще имам отговор...

А през това време продължих да ходя в клуба, но този път за общуване с...

Оля

*“...Весна опять пришла
и лучики тепла
Доверчиво глядят в мое окно.
Опять защеми́т грудь
И в душу влезет грусть,
По памяти по́дет со мной.
По́дет, поворо́шит!
И вме́сте согреши́т
С той дево́чкой, что так
Да́вно люби́л.
С той дево́чкой ушла,
С той дево́чкой пришла.
Забы́ть ее не хвата́т сил...”*

*“Владимирский централ”
М.Круг*

Тя се оказа много мило, симпатично момиче на двадесет и две години .

Нормално и очаквано беше, след като подпомогна толкова успешно издирването, тя да прояви интерес за това какъв е резултатът от него? Ще имам ли отговор?

Междувременно я посветих в нашето някогашно писмовно приятелство с Татяна. През месеците, в които очаквах отговор на новото си писмо, тя толкова присърце взе нещата, че дори ми предложи да отидат с колата на баща й

до това село и да я потърсят на място. Аз не пожелах да ги ангажирам с такава задача, още повече, че селото на Татяна бе на повече от триста километра от тях.

От общуването ни с Оля цялото й семейство вече знаеше за мен. Естествено, и аз за тях. Те живееха в градчето Богородское, на около стотина километра западно от Москва. Узнаха кой съм, какъв съм и много неща за семейството ми.

Интернетното общуване с Оля доставяше и на двамата ни огромно удоволствие. Сприятелихме се въпреки голямата възрастова разлика между нас.

Когато коментирахме, че ако се намерим отново с Татяна и евентуално се стигне до среща на живо в Русия, Оля веднага ми предлагаше варианти да гостувам и на нея. Дори предлагаше идеи къде и как ще се разхождаме двамата, когато пристигна в Москва.

Оля живееше и работеше именно в Москва.

До този момент още не подозирах какво ще ми предложи съдбата след година време...

Един ден, след повече от три месеца очакване, като отворих вратата на апартамента, видях отвътре на пода ... писмото на Татяна!

" Здравствуй Андрей,

Письмо твое получила, которое действительно принесло мне много радости. Я даже заплакала.

Прошло столько много лет и ты меня не забыл.

Сначала я думала, что это ошибка, но когда прочитала первые строчки, поняла, что это мне. Даже рука дрожит от волнения. Пишу кое как...

...В 1974 г. нам дали квартиру в новом доме и адрес сменился...

Муж мой умер 1980 г... Второй брак тоже был неудачным.

От второго брака дочь Жанна -1981 г. рождения.

Мужа у меня нет, разведена...

В городе работала экономистом, здесь в деревне на ферме.

У меня дом, огород. Дочери живут не со мной...

Андрей, я так щастлива, что ты меня нашел...
Андрей, я верю и не верю, что снова пишу тебе. Все как во сне.

Я такая щастливая как получила твое писъмо.

Пиши, я всегда тебе отвечу.

Буду очень, очень ждать.

Извини за почерк, от волнение рука тресется и ошибки наверно...

Пиши жду... Если можно целую.

Таня”

Успях!

Намерих я!

Четях и вълнението ми растеше с всяка нова нейна дума. Радвах се, че не бяха отишли напразно усилията ми да я открия отново. Доволен бях от себе си, че това издирване завърши с успех. Дори се размечтах, че може би този път е редно да се видим на живо.

Желание, което с всяко ново писмо на Татяна все повече и повече придобиваше в мислите ми реални измерения. Писмата й, изпълнени с вълнение от това, че съм я намерил, силно работеха за това идеята ми да се видим, да стане реалност.

А те, писмата от Татяна, пристигаха отново в същия ритъм както някога, без закъснение.

Както някога, и сега ни караха да се чувстваме близки, радостни, че сме се намерили отново!

Но те едно след друго разкриваха и не много приятни, на моменти изключително тежки неща от нейния живот. Въщност, цялата истина за трагичната й съдба тепърва ми предстоеше да узная...

Но не от писмата...

На Шереметево и след това...

В късния следобед на осми октомври 2002 година, самолетът с полет София – Москва се приготвяше да кацне на летище Шереметево. Но през илюминаторите Москва не се виждаше. Гъстата мъгла на облаците скриваше всичко.

Стюардесите предупредиха да затегнем коланите, но на мен ми беше вече достатъчно “стегнато” от притеснение .

Вълнението ми растеше неудържимо. Предстоеше желаната в юношеските ми години среща с момичето от Русия сега, на стари години, да стане реалност...

Изведнъж в илюминаторите нахлу оскъдна дневна светлина. Облаците останаха над нас и сградите на аерогарата се видяха. Навън валеше проливен дъжд, който здраво плискаше по пистата. В този момент за успокоение и за да сваля малко напрежението, си казах: ”Е, дано да ми върви по вода!”

Минах през всичките контроли и приближавах входа към залата за посрещачи. Пулсът ми биеше в гърлото. Такова силно вълнение не помня откога не бях изпитвал.

Отивах на среща с Татяна !

Освен нея трябваше да ме посрещне и Оля заедно с баща си.

Никого от тях не бях виждал до този момент на живо. Оля бях виждал единствено от една миниатюрна снимка. Визуалните ми представи за Татяна бяха единствено от ученическите ѝ фотографии. Когато започнахме да си пишем отново, я помолих за нейна актуална снимка, но тя ми изпрати само една от младите ѝ години, извадена от някакъв документ. Обяснението беше, че вторият ѝ съпруг е унощижил почти всичките ѝ фотографии. За него тепърва ми предстоеше да науча що за личност е.

Наближавах залата с посрещачите и се чудех как ще се познаем? Как ще се намерим?

Дали пък няма да видя така обичайната за такива моменти табелка всред посрещачите с моето име ?...

Заставах в рамката на вратата и с огромно притеснение вдигнах поглед към залата. Пред очите ми беше огромно множество от хора, към което необяснимо защо в този момент изпитвах неудобство да се взирам и да търся с очи хората, които така силно очаквах да видя.

Дадох си смелост и преодолях краткото си колебание, тръгнах надясно.

Не направил и крачка, чух зад мен :

- Андрей, это ты?

Не успял още да се ориентирам откъде си чувам името, усетих как една една ръка здраво ме хваща за левия лакът. Докато се опомня, тази ръка ме придърпа. Аз се обърнах към притежателя ѝ и се озовах лице в лице с един мъж. Първото, което видях бе, че е малко по-висок от мен, с черни мустачки и под разкопчаното му мокро яке се виждаха сините и бели ивици на моряшка фланелка. Но това, което буквално ме плени и моментално свали огромното напрежение от мен, бе неговата може би най-сърдечна, най-приятелска, най-милата, ако щете, мъжка усмивка, която огряваше лицето на този все още непознат за мене мъж.

В първия момент, докато още не се бях обърнал към гласа, който ме повика, почти интуитивно отговорих :

- Да, это я! - на руски, естествено. Все пак вече бях в Русия!

И в лице в лице с греещата срещу мен усмивка, повторих :

- Да, аз съм Андрей!

В този момент вече бях в здравата мъжка прегръдка на моя посрещач.

- Сергей, това си ти, нали? - осъзнах, че това е бащата на Оля.

Свалих от рамото си пътната чанта и здраво, по-мъжки се прегърнахме с този толкова сърдечен и приветлив човек.

Пуснахме се и той посочи към едно момичешко лице сред посрещачите - с прилепнала по бузките и челото мокра коса от плискащия навън дъжд. Но на това мокро лице грееше най-слънчевата усмивка!

- А това е Оля! – ми подсказа баща ѝ.

Докато аз се опитвах да установя някаква прилика с образа от малката снимка, която имах от нея чрез нета, виждах колко ѝ е забавно да наблюдава моите първи реакции от срещата ни. Пристъпих към нея, здрависахме се, а тя ме изгледа още по-дяволито, което окончателно стопи остатъците от притеснение в мен. Прегърнах я и докато усещах мократа ѝ буза до моята, тя успя да прошепне на ухото ми :

- Таня я няма! Не дойде!

Признавам си, докато Оля беше в прегръдката ми, думите ѝ просто минаха край ушите ми. Тя усети, че почти не реагирах на това толкова важно в този момент съобщение, затова след прегръдката, гледайки ме настоятелно в очите, отчетливо повтори :

- Таня не дойде! Няма я тук.

Нещо вътре в мен ме жегна! Как така? Все пак имах нейното уверение, че ще бъде на летището. Оля, която беше главният организатор на пристигането ми в Москва и срещата ни с Татяна, също имаше нейното уверение за присъствието ѝ.

Опитах се да попитам защо, но Сергей и Оля вече бяха ме хванали за ръце и забързани ме водеха към изхода. В движение ми обясняваха, че трябва да побързаме, защото са със служебна кола и Сергей има още задачи за изпълнение.

Навън дъждът вече преминаваше в мокър сняг. В София оставих лятна температура, Москва ме посрещаше дори вече и със сняг. Почти подтичвахме срещу студения вятър през огромен паркинг. Прескочихме някакви мантинели и стигнахме до колата. Оказа се една пораздрънкана лекотоварна УАЗ-ка. Сергей работел като снабдител на електроцентраля и затова по пода се търкаляха всевъзможни кабели и електроматериали, трудно различими в оскъдната светлина на купето. Настаних се на едната от двете седалки, като успях някак си да намества краката си между кабелите.

След като Сергей се увери, че съм готов за път,

потеглихме по булевардите на нощна Москва. Мокрият сняг отвън набиваше в стъклата, а ние отвътре ги изпотяхме с дъха си, така че не виждах откъде минаваме. Всъщност и да виждах нямах никаква представа от града Москва, така че стоях си мълчаливо на седалката зад Оля и баща ѝ в очакване кога ще пристигнем и любопитен все пак къде. За разговори по време на пътуването беше почти невъзможно, защото трябваше да се надвикваме с рева на двигателя.

След около четиридесет минути бяхме в панелната квартира на Оля. Последва връчване на подаръците от България, после импровизирана вечеря и всичко това с много настроение и много любопитство и от страна на домакините, и от страна на госта. Естествено, те повече питаха, а аз се измъчвах с моя говорим руски в старанието си да бъда точен с падежите и окончанията. С писането, четенето и слушането на руски език ми беше много, много по-лесно.

След около час Сергей си тръгна, защото трябваше да достави все пак навреме материалите, които караше по предназначение.

Остави ме да ношувам сам с дъщеря му в квартирата ѝ!

И докато привикна в новата обстановка и най-вече с новата ситуация, сам с Оля, станахме отново трима.

Появи се още едно момиче - съквартирантката ѝ. Изключително мило, красиво лице, но с огромен за ръста ѝ ханш и тъй като тя си беше нисичка, то той се набиваше в очи още повече с размерите си. Оказа се, че това въобще не ѝ влияе на самочувствието. Минути след като се запознахме, за нея не представляваше никакво неудобство да започне да се разхожда из квартирата само по гащички и феерична нощничка, която едва стигаше до огромното ѝ дупе. Вярно, че от парното беше доста топло, но все пак... Явно аз не представлявах нито заплаха, нито давах повод за притеснение от нейна страна.

И така, моето пребиваване на руска земя започваше по един доста интересен начин .

Сутринта бях в моето легло в България, а вечерта на същия ден се намирах в компанията на две млади момичета, рускини... в една стая...

Емоциите тепърва предстояха!

Ей, вие какво ли вече си мислите, че е станало през нощта?

Нищо!

Нищо от това, което някои от вас с по-развентена фантазия и еротична нагласа биха си представили. Просто аз легнах в леглото на Оля. Не, не при нея!

Тя легна на дивана, а пухкавата съквартиранка с ефирната нощничка върху няколко одеала на пода.

Мислех си, че няма да мога да заспя от толкова много вълнения и емоции. Оля вече беше ми казала за разговора си от вчера по телефона с Татяна. По гласа и от думите ѝ Оля разбрала, че тя няма да дойде.

Интуитивно усещах, че нещо се крие от мен, че не ми се казва цялата истина. Въпреки всичко, с цялата си наивност, допусках, че все пак Татяна ще се обади през утрешния ден и ще съобщи кога ще дойде. Тя знаеше телефона на Оля.

Само че аз все още нищо конкретно не знаех...

Предстояха ми още шест дена, в които предчувствах, че може би нямаше да видя Татяна. И че Оля няма да ме остави да скучая.

Но дали наистина щеше да бъде така?

На сутринта слънцето ослепително грееше на безоблачното московско небе, а тук там по покривите и по градинките тънка снежна покривка напомняше за снощната дъждовно-снежна вихрушка.

А дали и настроенията ни щяха да са слънчеви?

Денят беше пред нас!

Тук ще си позволя да наруша хронологията на събитията в разказа си. През следващите шест дена се случиха много и то кое от кое по-интересни събития. Аз обаче ще ви разкажа само за един ден и за една нощ от това мое руско приключение.

Бъдете сигурни, че нищо интересно няма да пропуснете.

А то предстои...

Московска кръстословица

В късния октомврийски следобед на шестия ден от пребиваването ми в Русия аз и Оля пътувахме с автобус от Сергиев Посад за Москва. Два дена бяхме при родителите й в Богородское. Невероятната топлина и искрена сърдечност към мен от страна на Галя, нейната майка, и Сергей, баща ѝ, ме правеха щастлив, че се запознах с тях. Унесен в мисли за срещата ми и разговорите ни, не усетих кога пристигнахме в Москва...

Оставихме багажа, който носехме от Богородское, и отново поехме по улиците на Москва. Тя искаше да ми покаже колкото се може повече от забележителностите на града. Времето, с което разполагах, беше много малко. Оставах още два дена до отпътуването ми и Оля искрено съжаляваше за това.

Студът ставаше все по-хаплив и правеше разходката по московските улици неприятна. За началото на октомври времето беше почти зимно. Та нали още на летището Москва ме посрещна със сняг.

В един момент Оля ме дръпна за ръката и посочи един голям, червено светец надпис "Каффе".

- Хайде да влезем тук и да се посгреем! - предложи тя, и то много навреме. И двамата вече бяхме здраво поизмръзнали.

Бързо влязохме в заведението и с удоволствие усетихме полъха на живителна топлинка. За мен бе приятна изненада комфортният интериор, липсата на цигарен дим и приятната музика. Изненадата ми бе още по-голяма, когато разбрах, че тук се предлага и изключително богато меню за хранене и с удоволствие си поръчахме вечеря.

Надписът отвън “Каффе” ме беше подвел, че тук ще е просто едно кафене.

Тихо звучаха песни в изпълнение на Михаил Круг. В Москва за пръв път чух за него и веднага ми допаднаха мелодиката, гласът му и текстовете на неговите изпълнения.

Оля, със своята очарователна усмивка, която почти не слизаше от лицето ѝ, правеше пребиваването в заведението още по-приятно. Аз не свалях очи от нея. Истински се радвах на нейното присъствие. Комфортната обстановка, хубавата музика, вкусната вечеря и Оля срещу мен, с най-чаровната си усмивка, ме настройваха изключително емоционално.

И под въздействието на емоциите, присегнах с ръка през масата, леко докоснах нейната и бавно, подбирайки думите си, казах:

- Оля, знаеш ли, гледам те сега, тук пред мен, такава весела, сияеща и се сещам за една ваша песен... Ето нещичко от нея:

И доста импрозирано, малко фалшивичко, изпах :

*...Ех, постой, постой,
Красавица моя!
Дай ми нагледетя
Радостно тебя!....”*

Оля се заля от искрен смях. Видимо поласкана и зарадвана от нестандартната изява на доброто ми отношение към нея, тя предложи да прием за хубавата среща.

Бях силно въодушевен от това, че успях да я зарадвам.

Когато излязохме отново навън, вече беше късна вечер. След топлата обстановка в заведението, студът навън бързо ни накара да вземем решение да се прибираме. След половин час пътуване с маршрутка и тролейбус, стигнахме района, където беше панелният блок с квартирата ѝ. Оставаха още около пет минути пеша.

Вървахме бавно едни до друг по асфалтова алея.

Отстрани се редяха стълбове със светещи лампи и чернеещи се в тъмнината с оголените си клони дървета. Вървахме, а мислите ми бяха заети от едно единствено нещо.

Тази нощ щяхме да бъдем за първи път сами, откакто бях пристигнал в Москва.

Заедно!

Само двамата !

Тя още на летището, когато ме посрещна, ме плени с прекрасната си усмивка, с блестящите си весели очи и пухкавите бузки. Когато се усмихваше, на тях се образуваха малки трапчинки. Радвах ѝ се искрено и ми беше много приятно, че това момиче, доскоро познато ми само от интернет, сега, въпреки разликата в годините ни, се грижеше за мен като за по-малък брат навсякъде и за всичко по време на нашите разходки, било то в Москва, било то в Сергиев Посад или в Богородское .

А по времето, когато си пишехме, тя не скриваше симпатиите си към мен и желанието си да се видим колкото се може по-скоро. Разпалено предлагаше на вниманието ми разни идеи за взаимни разходки когато бъдем заедно. И ето че тази вечер, в този момент, ние вървахме сами, двамата...

Искаше ми се тази алея да бъде колкото се може по-дълга.

Исках да докосна ръката ѝ под ръмящия есенен дъжд и само с няколко думи да ѝ кажа колко ми е близка до сърцето след тези шест дена, откакто ѝ бях гостенин.

Припряно премятах в главата си руски думи и изрази, защото се страхувах да не би да изтърся нещо, което да бъде криво разбрано, с което да я обидя.

И все пак намерих сили и бавно, обмисляйки думите, докато ги изговарях, ѝ казах, че въпреки мокрото и мразовито време на мен ми е много хубаво в нейната компания, че този момент не ще се повтори... Как искам този миг да продължи, но за съжаление, след ден ще отпътувам надалече...

Трудно ми беше дори и тези думи да изговоря, притеснявайки се от това как ще реагира. Тя обаче продължи напред по алеята без да забавя крачките си, при което аз изостанах.

...“Нима не ме разбра?!... Нито думите ми, нито настроението ми!”...

Трескаво мислех с леко прокрадващо се разочарование от държанието ѝ.

Но ето, че тя се обърна леко назад и през рамо, с тон като да ме успокои, каза:

- О-о! Не бива така! Не преживявай толкова много нещата!

Лесно ѝ беше да дава съвети!

Топлината, с която ни посрещна квартирата, ни направи нетърпеливи по-скоро да почувстваме уюта на дома и бързо разсъблякохме връхните си дрехи.

Вече по “домашному” седнах в леглото на Оля, което по стечение на обстоятелствата сега беше моя територия. Взех да разгръщам някакво лъщящо с цветните си корици и илюстрации списание.

Оля се появи, облякла домашния си халат - сияеща, засмяна. Застана в средата на стаята и подскачайки като малко момиченце, без помощта на ръцете, изрита полата си изпод халата. Привърза го през кръста и понеже тя си беше малко едричка, трудно му се отдаваше да прикрива от мъжкия ми поглед това, което трябваше да бъде прикрито.

Почувствала се освободена от дрехите си и в настроение от добре прекараното време в заведението, Оля буквално със скок се намери в леглото до мен..

Все пак това беше нейното легло и сигурно това ѝ беше навик. Настани се срещу мен и ентузиазирано се зае да ме запознава с клюките около живота на московския хайлайф. Списанието беше с такава тематика.

Разлиствахме страниците, а тя ми обясняваше кой кой е и разказваше известни на нея клюки, свързани с хора от

снимките. Беше ми интересно да научавам пикантерии за някои и на мен известни руски личности.

Надвесени над списанието, лицата ни се доближаваха почти на "един дъх" разстояние. Дори и челата ни се допираха, когато надзъртахме едновременно над някоя снимка.

И в същото това време, когато нейната близост ме сгряваше повече от всякакъв друг източник на топлина, вниманието ми бе привлечено от съвсем реални и далеч по-приятни от снимките в списанието неща за гледане. Те примамваха погледа ми със своята белота и свежест.

Халатът на Оля, най-безотговорно, се беше отказал да изпълнява ролята си на преграда между напирещите млади форми на своята притежателка и моите очи. А аз макар и вече над петдесетте, си бях все пак мъж! Благодарение на поведението на халата гледката, която той предлагаше към нейните гърди, ме караше да започна да гледам все по-разсеяно страниците на списанието.

В един момент тя усети, че аз не следя това, което ми показва и обяснява. Бързо, почти интуитивно, Оля разгада причината.

Инстинктивно, слявата си ръка придръпна откряналата се част на халата, за да прикрие поразголената си гърд. Но за нейна беда, след този опит да „спусне завесата“ за гърдта, халатът откри част от бедрата ѝ. Скоро тя усети, че действието ѝ по отношение на спускането на завесата за любопитните ми мъжки очи не дава нужния резултат. Този път тя придръпна халата върху поразкритите си бедра. Да, но прикриването на краката доведе до ново откриване на част от гърдите. Съвсем скоро и тя престана да следи внимателно страниците на списанието, занимавайки се по-скоро с това да прикрие моминските си прелести от моите очи. В един момент тези нейни действия ми станаха забавни. Даже ме развеселиха.

Разбира се, на моменти мъжкото ми любопитство ме караше да поглеждам по някой път по-недискретно, колкото да установя каква нова информация дава халатът,

но въобще не ми и минаваше през ума да се възползвам от това предизвикателство на плътта ѝ.

Огромното уважение и най-чисти чувства, които изпитвах към това момиче, не ми позволяваха да помисля за други, далеч не така коректни неща .

И още нещо. Онази незабравима приятелска усмивка, с която баща ѝ ме посрещна на аерогарата и доверието, с което той ме остави насаме с дъщеря си още първата вечер, след като бяхме само един час с него, бяха напълно достатъчни да се отнасям с нужното уважение и внимание към Оля.

Всъщност аз и сега, както и когато вървахме по алеята, изпитвах желание да я докосна. Просто приятелски да я погала. Та тя беше толкова близо и така примамливо беше това, което виждах от нея! Но сковаваният ме страх да не би да я обидя, да не опороча всичко хубаво, което беше се установило като отношения между нас, ме възпираше от неразумни действия.

По едно време реших да я успокоя. Да не се притеснява толкова от моето мъжко присъствие заради немирния халат.

Смеейки се, шеговито казах:

- Оля, я остави халата на спокойствие ! Не се притеснявай за него, дай да видим и други неща в списанието...

Изведнаж тя застина!

За секунди стана много сериозна.

Захвърли списанието. Хвана с две ръце реверите на халата си и демонстративно се закри до брадичката. Енергично скочи от леглото и без да каже нито дума, излезе от стаята.

Стоях в леглото шокиран, сякаш гръм ме бе поразил. Въобще не проумявах какво сбърках и защо така реагира Оля.

Това, от което се страхувах най-много - да не проваля с действия или с думи прекрасното между нас, като че ли стана, и то по възможно най-нелепия начин .

През затворената врата чувах шум на вода. Разбрах, че

Оля влезе в банята. След двадесетина минути тя отново се появи. Мълчалива, сериозна, по пижама и с клетката на папагала в ръка. Това беше нейният домашен любимец. Оля седна на дивана, който при сегашните условия, беше нейното легло. Постави клетката на пода. Извади папагалчето и му заговори с най-нежни и гальовни думи!

Седях безмълвен и силно притеснен от това, което се случи преди минути. Не проумявах, как може едно най-обикновено според мене, шеговито изказано предложение да бъде причина за тази нейна реакция?!

Папагалът Сашка, почувствал се освободен, подскочи и кацна на близката маса, покрита с книги, но бързо се върна в нейните длани. Тя продължи да му говори разглежено като на малко дете. Целуваше го по главичката, по клончето. Галеше нежно телцето му и го уговаряше да излети от дланта ѝ. Папагалчето трудно се успокои в ръцете ѝ, но след кратко колебание излетя и кацна в далечния ъгъл на стаята. Тогава Оля започна да го умолява да се върне при нея. Сашка не искаше.

Аз с учудване гледах на това, което ставаше, и тъжно установих, че вече не съществувам в тази стая.

Сашка беше всичко!

Когато след дълги уговорки и молби папагалчето се върна и кацна в нейните ръце, то бе обсипано пак с нежности и целувки.

Започна се игра на отлитане към някой от ъглите на стаята и долитане обратно в дланите на Оля. И всичко това съпроводено от неспиращи, във всевъзможни варианти, глезотии по адрес на Сашка. Папагалчето се развесели. Започна да чурулика и безразборно да лети из цялата стая, усетило, че можеше да лудува на спокойствие, насърчавано от своята стопанка.

Започнах да се чувствам глупаво и не на подходящото място в тази ситуация. Просто бях излишен. Даже в главата ми дойде един стар, забравен стих от руска песничка: "... третий должен уйти" ... Да, в случая бях третият, но къде да отида сега?

Продължавах да седя на леглото, невярващ, че всичко това се случва. По едно време реших да взема, макар и без покана, участие в играта с папагала.

Станах и след кратко колебание седнах до Оля. Любопитен бях дали папагалът ще реши да включи и мен в своята игра. Аз продължавах да бъда незабележим за стопанката на Сашка. Отново се почувствах глулаво.

Просто излишен!...

Неочаквано Сашка кацна на главата ми. В първия момент беше малко неприятно. Папагалът се беше “приземил” на голото ми теме. В стремежа си да се закрепил стабилно Сашка неприятно ме щипеше с крачетата си. И ето, най-после Оля се обърна към мен и, като плесна с ръце, ахна въодушевено:

- Ай, ай ! Та той те е изцапал!

Руската дума за “изцапал” чувах за първи път и попитах, какво в същност е направил Сашка. През смях ми обясни какво е направило папагалчето. Бързо скочи, намери някаква салфетка и започна да чисти изцапаната ми от него глава .

Би трябвало в този момент да ми стане приятно, все пак тя се обърна към мен. Докосваше ме, но продължавах да се чувствам неловко от поведението на Оля. Даже и малко засрамен от номера, който ми погоди Сашка.

Скоро папагалчето отново стана център на внимание за нея.

Не издържах. Станах и бавно отидох при прозореца. Със силно смачкано самочувствие се загледах в светлините на нощния град. Гледах разсеяно през прозореца, престанал да обръщам внимание на играта с папагала. Продължавах да разсъждавам с недоумение за това, което се случваше тази вечер.

И така, потънал в мислите си, неочаквано и за мен, в главата ми нахлуха спомени от първия ден след пристигането ми в Москва...

* * *

... Разхождахме се по "Арбат". Ръмеше студено, но с Оля до мен не ми беше неприятно. Прикрепени на електрическите стълбове табла с избрани стихове от "Евгений Онегин" привличаха вниманието ми и отвреме на време прочитам някои на глас. Оля сякаш това и чакаше. Със сияещо лице започваше да рецитира продължението на изписаните стихове. Не пропусна да изрецитира и част от писмото на Татьяна до Онегин. Под неприятно ръмящия есенен дъжд нейните думи и цялостното ѝ поведение ме караха да не чувствам нито дъжда, нито студа. Аз ѝ се радвах и се учудвах, че знае наизуст толкова много неща. А въодушевлението, с което рецитираше стиховете, и искрящите пламъчета в очите ѝ ме караха да възприемам думите на Татьяна към Онегин като нейно обръщение към мен. Разбира се, аз не си правех никакви илюзии за чувствата и отношението ѝ. И все пак ми беше много приятно да я виждам такава сияеща да рецитира стихове за любовта.

А след това...

Разходката ни продължаваше покрай многобройните шарени на сергиите с всевъзможни сувенири. И по едно време, както се казва, ни в клин-ни в ръкав, казах на Оля.

- А възможно ли е нещо да ѝ се е случило? - естествено, че мисълта за неявяването на Татьяна не спираше да занимава мислите ми.

- Да не би да не е могла да тръгне навреме и сега, докато ние се разхождаме, тя да позвъни на телефона ти и да каже все пак нещо. А?

За първи път видях как от сияещо момиче Оля стана сериозна. Хвана ме за раменете с две ръце, разтърси ме сякаш да ме събуди и с нескрито силно раздражение, почти ми извика в лицето:

-Ти не разбра ли, че тя няма да дойде!

Това на мен обаче ми прозвуча като : "Не виждаш ли, че аз съм с теб? Защо пак питаш за нея!"

Все пак успях само да смутолея нещо като извинение. Та до този момент още не знаех какво точно се е случило.

Умълчани, поизмръзнали и мокри, влязохме в близкия ресторант с интересното име “Му-Му”...

... След повече от час и половина в приятната обстановка на ресторанта и след вкусните пилешки специалитети, които хапнахме, бях забравил за раздразнението на Оля отвън на улицата.

Но в един момент, след малка словесна увертюра, тя ми разкри причината за невявяването на Татяна - жената, заради която бях пропътувал хилядите километри от България до Русия, за да се видим с нея за първи път.

Този път Оля с подробности разказа за разговорите си с Татяна, за уреждането на пътуването ѝ и за нашата среща. Разбрах, че в деня преди да тръгне за Москва от Ярославъл, тя така яко се запила, че едва намерила време да съобщи на Оля, че няма да може да дойде на срещата.

Шокът за мен беше огромен!

Оля също посърна, като видя моята реакция на това, което току-що бях научил. Разговорът стана унил и без настроение.

Но на мен ми предстоеше нова изненада ...

След поредната мълчалива пауза, Оля неочаквано извади от дамската си чанта една книга и попита:

- А ти чел ли си това?

Книгата беше с лицевата корица надолу. Обърнах я към себе си и... нещо ме прониза в главата!

В ръцете си държах “Лолита” - известният роман на В. Набоков!

Много добре знаех за какво става дума в тази книга. Добре знаех коя беше Лолита, малката „нимфетка”. Появяването на тази книга сега за мен беше повече от изненада. В съзнанието ми за секунда премина еретичната мисъл: “Това дали не е „жокер” за поведението ми към нея сега, когато вече е ясно, че Татяна няма да я има! И как хубаво би било тя да е моята “Лолита”!”

Но както бързо допуснах тази мисъл в главата си, така бързо я и изгоних. Кой знае защо, но в този момент за първи път изскочи в съзнанието ми братската, сияеща усмивка

на нейния баща на летището. С лице, озарено от възможно най-приветливата усмивка, Сергей ме посрещна и прие като стар и скъп приятел. А после, едва час и половина по-късно, остави дъщеря си в компанията на един токущо за първи път видян чужденец. Мисълта за баща ѝ изби набързо от главата ми всякакви помисли по отношение на дъщеря му, напомнящи за неща от „Лолита“.

И все пак появяването на тази книга и въпросът на Оля оставиха в мен нещо с привкус на съзнателно и целенасочено действие от нейна страна....

Сега, на шестия ден от гостуването ми, в тази нелепа ситуация посред нощ, застанал пред прозореца в нейната квартира, въпросът защо “Лолита” се появи на масата в ресторант “Му-Му “ отново изскочи в съзнанието ми, но и този път без да получи отговор.

Само предизвика нови подозрения....

* * *

Макар и с гръб към стаята, усетих, че играта с папагала утихна. Обърнах се, просто ей така и видях, че Сашка беше отново в клетката и Оля го изнасяше в коридора. След минутка се върна в стаята. Взе списанието, което допреди час разглеждахме двамата, и най-демонстративно легна на дивана с лице към стената, без да каже нито дума. Отвори списанието на страницата с кръстословицата. Включи настолната лампа. Взе от близката масичка един химикал и с много съсредоточен вид се зае да решава кръстословицата.

Аз постоях още няколко минути до прозореца, чувствайки, че продължавам да съм сам в стаята. Обхванат от това тягостно чувство, се върнах в леглото си .

Наблюдавайки с какво голямо внимание Оля се е вгълбила в решаването на кръстословицата, още веднъж се убедих, че за нея не присъствам в стаята.

След кратко колебание какво да правя по-нататък, си легнах обърнат към нея, с надежда, че може би все пак поне ще потърси помощ за някоя дума.

Нищо подобно! С гръб към мен, съсредоточена в списанието, тя не забелязваше моето присъствие.

Поне така си мислех и такава бе вътрешното ми убеждение.

След време неусетно заспах....

Събудих се, както и в предишните дни на руска земя, много по-рано от обичайното за мен време. Седнах в леглото и се чудех какво да правя. Утрото на новия ден просветляваше вече стаята и виждах в здрачината как Оля спеше завита почти през глава, легнала по корем, и прегърнала възглавницата си както дете любима играчка.

Станах и като се стараех да не я събудя, отново отидох до прозореца, така както снощи, когато папагалът беше пълен господар в стаята.

Покривите розовееха от светлината на новия ден. Вече достатъчно разсънен, наблюдавайки изгрева на деня, отново се замислих за това, което се случи между нас през изминалата нощ .

Така както стоях до прозореца, не усетих кога Оля се беше разбудила. Неочаквано чух нейния леко напевен глас :

- Охоооо-о! Ама ти вече си станал! Наспа ли се?

- Да! Наспах се!

И след кратка пауза добавих:

- Но въобще не ми бе до спане....

- Даааа! Не ти е било до спане?! А като легна и веднага заспа!-неочаквано ме контрира Оля със закачлив и леко присмехулен тон в гласа си.

Слушах я и не вярвах на чувотото!

Значи тя снощи е следила по някакъв си неин начин за моето присъствие и поведение, въпреки че беше с гръб към мен и решаваше кръстословица?!

Направих някакъв неубедителен опит да се оправдая и да докажа, че не е било така.

- Да-а! Ти веднага заспа - упорстваше тя. - А аз повече от

два часа гледах телевизия!.

Изненадата стана още по-голяма!

Какво всъщност е правила тогава?!

Махнах се от прозореца и тръгнах да седна на стола, който стоеше близо до нейното легло. Тя се протягаше като галена котка, която току що се събужда след сладък сън, а говорът ѝ приличаше на доволно мъркане.

В момента, в който щях да седна, забелязах списанието на седалката на стола. Вдигнах го, за да не седна върху него и забелязах, че е отворено на страницата с кръстословицата.

С напълно обяснимо любопитство се вгледах в квадратчетата, за да разбера какво всъщност е попълнила Оля. Включих настолната лампа, защото за четене светлината не беше още достатъчно силна и...

Квадратчетата на кръстословицата бяха чисти! Празни! Тя нищо не беше написала!

Не знаех какво да мисля!

Как да си обясни това, което виждах?!

Взех очилата си и набързо прегледах някои от думите загадки. Макар че текстът беше на руски и темата беше за музика, набързо разгадах пет-шест думи. Не можех да допусна, че за нея думите са били трудни за разгадаване. Откакто бяхме заедно, се бях убедил, че тя е умно и интелигентно момиче.

Учудването ми беше огромно!

Всъщност, аз си имах доста основателни и правдоподобни подозрения, но не исках да ги приема за вероятни. Едно обаче ми бе пределно ясно в този момент. С кръстословицата от списанието, макар и на руски и на музикална тематика, можех да се справя, но житейската кръстословица, която Оля ми предложи за решаване през изминалата нощ, не успях ...

Разсъждавайки над загадките на Оля, не забелязах, че тя вече беше си направила сутрешния тоалет.

- Чаят е готов. Идвай на закуска!

Нейният приятен, леко напевен нежен глас, ме върна към действителността.

Тя стоеше пред мен изкърпана, свежа и усмихната. Радвайки се отново на нейното присъствие, тръгнах към кухнята, където ни очакваше приговената от нея маса за закуска.

Пред нас беше още един ден, в който отново щяхме да се разхождаме из Москва.

Последният ден заедно с Оля ...

Денят обещавахе да бъде слънчев, но аз не подозирах колко отчайващо различна щеше да бъде тя, за разлика от първия ден, когато сияеше до мен...

Ярославски кошмар

„Детективи“

Признавам си, че до вечерта на четвъртия ден от пребиваването ми на руска земя срещата с Татяна за мен беше окончателно пропаднала. Оля доста подробно ми беше обяснила защо я нямаше на летището.

От телефонния разговор с нея, който са имали ден преди моето пристигане, съвсем ясно и недвусмислено Оля разбрала колко много е пияна! А обясненията ѝ за откраднатите ѝ пари и билети в някакво такси трябваше да приемем като оправдание за причината за неявяването ѝ в Москва.

Два дни вече бях на гости при родителите на Оля - Галя и Сергей, и се радвах от все сърце на изключително милото и сърдечно тяхно гостоприемство.

Следвечерята докъсно, почти до полунощ, разговаряхме с Галя за моето семейство и моя живот в България. И отново и отново и за моята история с Татяна от далечните юношески години, та до времето, след като я открих.

Внимателно Галя ме разпитваше и изслушваше за подробности от новите писма на Таня. Успокояваше ме за огромното ми разочарование от отсъствието ѝ, като се

опитваше да ми обясни каква е руската действителност по селата и как живее там обикновената руска жена.

Много неща изкоментирахме, много неща си казахме с Галя преди да си пожелаем по никое време “лека нощ”.

Разбира се, трудно можех да заспя след разговора ни. Но се оказа, че това няма да е всичко за тази нощ.

Може би двадесетина минути след като си казахме “Лека нощ” долових тихите стъпки на Галя в стаята, в която бях легнал. Обърнах се към нея, а тя видимо се притесни, да не би да ме е събудила. Но като ме видя буден, се успокои и приседна на дивана, на който лежах.

- Андрей, извинявай, че те притеснявам, но исках да проверя дали все още си буден. Виж какво, говорихме си със Сергей за тебе, за това колко си съкрушен, че толкова път си минал и въпреки всичко няма да се видиш с Татяна.

Опитах се да я уверя, че макар и до болка разочарован, вече съм приел нещата такива, каквито са. Сега се радвам, че съдбата ме среща с тях - толкова сърдечни и с толкова широки души хора като нея и Сергей.

- Благодаря ти, Андрей, но ние със Сергей решихме, че все пак трябва да се срещнеш с нея. И за това утре сутринта Сергей ще те закара с колата до Ярославъл!!!

Всичко можех да очаквам в най-добрия смисъл от моите мили домакини, но това направо ме шокира.

Веднага си представих стотиците километри път през руските гори, и то все по-на север. Като имах в предвид, че Москва ме посрещна със сняг, а тук, в Богородское, имаше снежна покривка, макар и от няколко сантиметра, идеята да пътувам с кола при зимни условия, все още незнайно къде и как, ме караше да се противопоставя. Не исках да притеснявам и Сергей с такова пътуване.

Само че Галя не отстъпваше.

- Ти за Сергей не се притеснявай. Той е професионалист. Пътува из цяла Русия хиляди километри при всякакви условия, така че утре ще те закара до Ярославъл.

Е, всичко съм очаквал, но такова предложение, в такова време и то без да сме наясно дали все пак ще я открием, не

съм очаквал!

На сутринта, докато ние закусахме, москвичът на Сергей отрано загреваше долу на заснежения паркинг.

- Това е неговата утринна гимнастика. Дълъг път ни чака – обясни ми Сергей на въпроса защо толкова отрано го е включил да загрева.

И ето че най-изненадващото и най-неочаквано за мен пътуване ставаше действителност.

* * *

Когато по обяд двамата със Сергей застанахме пред вратата на квартирата на Жанна, дъщерята на Таня, в блок 45 на Ленински проспект в Ярославъл, видяхме на вратата залепена бележка, написана на ръка: „Бях тук, обади се!“

За мен не беше трудно да позная почерка на Таня. Явно бележката беше за дъщеря ѝ. Но ние търсехме майката и въпросите къде е тя, ще се върне ли пак тук или може би вече се е прибрала в селото си оставаха без отговор.

Сега, в късния следобед, бяхме отново пред вратата на Жанна и бележката си стоеше все още на вратата. Вече минаваше шест!

Какво да правим?

Да останем тук и да чакаме, докато някой се появи и да каже къде е Таня? А дали все пак тя ще се появи тук тази вечер? Или да се връщаме в Богородское?

Повече от 350 километра бяхме пропътували от сутринта, да дойдем до Ярославъл, за да я открием, и то без никакъв резултат досега.

В този вече почти вечерен час притеснението ми как и кога ще се върнем силно ме караха да мисля повече за връщането, тъй като вече бях изгубил вяра, че ще я открием.

Само че Сергей не мислеше така пораженчески като мен.

- Оставаме! Оставаме тук и ще чакаме. Няма начин все пак някоя от двете да не се появи.

Нямах друг избор. Той беше човекът, който взимаше решенията днес и сега.

Сергей паркира москвича на малка неразкаляна полянка под големите брези, встрани от входа на блока.

Здрачината се сгъсти и той се виждаше само благодарение на слабата светлина от глобусите на лампите. Те светеха толкова, колкото да се види, че ги има. Редките минувачи изглеждаха като силуети в тяхната светлина.

Седяхме в колата и наблюдавахме за силует на жена, която да влезе във входа. Поглеждахме кога и дали ще светне прозорецът на въпросната квартира.

Мина ми мисълта, че в този момент приличахме на герои от детективски филм - стоим в прикрития в тъмнината автомобил и търпеливо наблюдаваме за "обекта", който очакваме да се появи.

Стояхме на "поста" мълчаливи, всеки вгълъбен в своите си мисли. Аз се опитвах да намеря нещо по-приятно и интересно за слушане от радиото в колата.

- Андрей, а ти можеш ли да я познаеш сега, ако я видиш?- замислено запита Сергей.

- Мисля, че няма да мога. - отвърнах, изненадан от въпроса.

Едва сега осъзнах, че наистина не бях се замислял как ще я позная, като никога не бях я виждал. Виждал съм я на снимки, като ученичка, но оттогава има повече от 35 години.

Сега, след като подновихме размяната на писма, ми беше пратила една по-актуална снимка и на нея въобще не намирах прилика с образа от ученическите години. Наистина, сега и аз се замислям, как ще я позная?

- Нека да видим кой ще отвори вратата на квартирата. Надявам се тогава да разберем.

Сергей така говореше, като че ли знаеше, че това ще стане. А аз въобще не можех да си представя тази евентуална среща! Нито как ще я позная, нито как ще общувам с нея и въобще дали това ще се случи тази вечер.

Тази вечер или тази нощ?!

Ситуацията за нас, двамата „детективи“ в колата, продължаваше да е неясна. Предполагаемият прозорец на квартирата на Жанна оставаше тъмен, а жените, които влизаха във входа, бяха много, много малко и след никоя от тях не светваше наблюдаваният прозорец.

След тези няколко разменени думи отново в съзнанието ми нахлуха събитията от днешния неимоверно емоционален ден...

До Андреевское и обратно

...Когато за пръв път застанахме пред вратата на Жанна и прочетохме бележката от майка ѝ, решихме, че Татяна, след като вече е била в Ярославъл, може би се е прибрала в селото си.

Сергей без много колебание обяви:

- Тръгваме за Андреевское!

И след петдесетина минути по шосетата на Ярославска област, благодарение на картата на Сергей, видяхме пътната табела „Андреевское“.

- Сергей, забележи! Село Андреевское, а аз съм Андреев. Нещо като ирония на съдбата!

Той се засмя от това съвпадение на имената.

След табелата пътят започваше да се издига по леко възвишение. Вляво всред разораното поле се виждаше голяма, самотна, неизмазана тухлена сграда, приличаща по-скоро на изоставен склад. Веднага след изкачването се появиха първите къщи на Андреевское.

Гледката за мен беше трагична, като имах впредвид как изглеждат българските села. „Избушки-старушки“, иронично се изрази и самият Сергей за малките дървени къщурки, които виждахме. Без огради, без очертани дворове! Улицата, където спряхме, представляваше тревясал път с по два издълбани в калта коловози, приличащ по-скоро на път между нивите в полето. От двете страни на тази улица се редяха брезички, които с белотата

на стволите си и с красиво обогренилите си от есента листа правеха контрастите още по-впечатляващи.

Спряхме и Сергей почука на вратата на една “избушка-старушка”. Отвори ни мъж на видима възраст над петдесетте, може би и мой връстник. Видът му беше типичният в представите ми за руски мужик - нахлупена ушанка, ватенка и с дебел панталон от същата материя като ватенката, с крачоли напъхани в ботушите. Попитахме го за Татяна и нейната къща. Оказа се, че му е съседка. По неговите указания се насочихме към една леко заснежена поляна, край която имаше няколко постройките, които по българските ми представи не възприемах за жилищни, а по-скоро като стопански.

Поогледах ги по-внимателно, дано позная в тях “каменния дом” на Татяна. Та нали в едно от писмата си, тя беше описала така жилището си в Андреевское.

„Каменният дом“ се оказа къща, на която две от стените бяха тухлени, а останалите бяха обковани с дъски като българска плевня.

Вратата беше заключена. Едно мизерно, полуръждясало катинарче пазеше „каменния дом“. Къщата имаше и обща стена с друга къща, която както разбрахме по-късно, се оказва жилището на нейна приятелка. Наоколо-прихлупени невзрачни къщички, тук там с бели петна от скорошен сняг по покривите.

Сиво, подтискащо, отчайващо!

Върнахме се при мъжа от дървената „избушка - старушка“. Обяснихме, че Татяна я няма. Разпитахме къде все пак можем да я открием. Той предположи, че може да е на работа в кравефермата. Аз вече знаех от писмата ѝ, че тя работи там и че ѝ е наблизо.

Но къде е тази кравеферма?

Мъжът посочи онази самотна сграда всред полето, която забелязах на влизане в селото.

Сергей подкара москвича към кравефермата. Стигнахме отклонението от шосето към нея и за мой ужас пътят

приличаше по-скоро на един широк канал, пълен с рядка кал. Според мен това си беше направо непроходимо за лека кола. За трактор - може би да!

- Е, Сергей, май сме дотук! Да бяхме с трактор, може би ще стигнем до фермата, но с колата?! Просто не виждам как ще преплуваме тази кал?...

- Няма проблем, Андрюша! Танки грязом не боят! - и навлезе с москвича в калта. Как успяваше да се движи този москвич без да затъне и забуксува, не го проумявах!

За да не заседнем в дълбоката рядка кал, Сергей подкара автомобила с десните колела по брега, ограждащ подобие на път. Страничният наклон бе толкова голям, че аз трябваше да се подпирам в тялото на Сергей. Като че ли някаква свръхестествена сила движеше колата. Мисълта, че всеки момент можем да останем тук и излизането нямаше да мине без газене в калта, ме ужасяваше.

- Не се притеснявай! Ще минем - окуражаваше не само мен Сергей. Колкото и да не ми се вярваше „изплувахме“! И той отново ме изуми с уменията си, като успя с две-три маневри да обърне колата за връщане на едно миниатюрно островче от по-неразказкана пръст.

Остави ме в колата и тръгна през разкаляната угар към увисналата на пантите врата от грубо сковани дъски. След пет-шест минути Сергей се върна вмирисан на обор, без да открие никакъв човек при животните.

“Преплувахме” отново калта и се върнахме при „каменния дом“ на Татяна. Сергей пак влезе в ролята на разузнавач. Почука тук-там по няколко врати и прозорци и след малко се появи, придружен от две жени, забулени с огромни шалове. Оказаха се приятелки на Татяна. Те с удоволствие любезно разказаха за това как тя се подготвяла за пътуване до Москва да посреща приятел от България и че отишла до Ярославъл да си направи нова прическа за случая.

Аз не се стърпях и се представих. Обясних, че аз съм този приятел от България. Жените, видимо изненадани, станаха още по-любезни и словоохотливи.

Сергей им обясни, че тя не е била в Москва. В Ярославъл, в квартирата на дъщеря ѝ също я няма. Тогава съседките ѝ споменаха за нейна приятелка в Ярославъл, където тя често отсядала. Дори обясниха на Сергей къде живее.

Москвичът пое обратно към Ярославъл.

Сергей бързо намери квартирата на Татянината приятелка, но се оказа, че тя вече е била там. Сега къде е, не се знаеше.

На мен вече ми се искаше да се откажем от това издирване и да се прибираме.

Ставаше студено. Започваше и да се здрачава. А бяхме много далече от Богородское.

Поизстинали, уморени и доста изгладнели, потърсихме къде можем да се нахраним. Намерихме едно ресторантче, хапнахме и отново изскочи въпросът: "Сега накъде?"

- Отиваме отново при квартирата на дъщеря ѝ - с някаква вътрешна убеденост отвърна Сергей. - Толкова километри навъртяхме, трябва да я открием. Или тя, или дъщеря ѝ по някое време ще се върнат в квартирата. Отиваме пак там и чакаме!

Това означаваше прекосяване отново на почти целия град.

Решителността на Сергей и упоритостта, с която действаше, за да стигнем до успех в това дълго издирване, и оптимизмът, който демонстрираше относно изхода от ситуацията, ме склониха да подкрепя решението за връщане пред блок номер 45 на Ленински проспект.

И ето че вече почти час ние, двамата „детективи“, стояхме на пост в москвича, наблюдавайки женските силуети, преминаващи под лампите при входа и внимавайки за това кога ще светне прозорецът.

Притеснението и вълнението ми непрекъснато растяха. В същото време се укорявах заради това, че се поддадох на „агитацията“ на Галя. Тръгнахме да търсим жената, за която чак тук, в Русия, разбрах, че не си е заслужавало да тръгне от България. Струваше ли си да губя толкова време и нерви за човек, който не дойде да ме посрещне?...

Сергей ме сръга с лакът.

- Ето я, Андрюша, това е тя! - и посочи леко приведена слаба фигура на жена. Това набързо ме върна в действителността .

„Интересно - как реши, че това е тя?!“ - недоумявах аз. Много пъти след това щях да се учудвам на интуицията на Сергей, която не го подведе и в този момент.

Аз също се загледах в жената, която поприведена се криеше в яката на дългото си черно палто от режешия вятър. Впечатли ме късата стърчаща коса в непривично ярък червеникав цвят, който се забеляза още преди да беше стигнала близката до входа лампа.

Жената влезе в блока.

- Изчакай ме тук. Отивам да се уверя на място - каза Сергей. Излезе от колата и изчезна във входа, който вече почти два часа наблюдавахме.

Прозорецът светна!

Нещо се сви в стомаха ми. Излиза, че това наистина е била тя!

Какво ли ще каже Сергей?

- Хайде! Тя е. Отиваме в квартирата! - кратко, делово се разпореди Сергей, след като се върна от „разузнаването“.

Поех дълбоко въздух. Усещах пулса си в слепоочията. Психическото ми напрежение растеше. Трябваше да намеря сили да преодолеея неприятните истини, които

вече знаех, за да мога да последвам Сергей към входа на блока.

Като спасителна и оправдаваща постъпката ми, приех мисълта, че за срещата с Татяна тръгвам само от любопитство.

Взех от задната седалка розите, които бях купил за нея още преди обяд. Все пак на среща с жена без цветя не върви!

Взех и чантата с подаръка, купен за нея от България, и тръгнах след Сергей, който - интересно защо - нищо не казваше и не коментираше за това, което вече бе видял...

Срещата

*... "Давай поговорим,
О чем - нибуд другом.
Чтоб, какт-то, снять с души
Ошибки наших судеб.
Давай, поговорим
И вспомним, обо всем,
Что было так давно,
Чего уже не будет.*

*Я думал постарел.
Все в прошлом и забыто.
Ты веришь, сколько лет,
Но каждый раз щемит.
Вот мы с тобою здесь-
А юность наша где-то.
Как хочется туда.
Туда, где не болит..."*

*"Давай поговорим"
М.Круг*

Силно притеснен от мисли и вълнения за предстоящата среща, застанах пред вратата на Жанна. Бележката я нямаше. Сергей предвидливо изостанал, стоеше отстрани и давайки ми смелост, ме подкани да позвъня. Действително, трябваше ми малко подтикване, за да направя простото нещо - да натисна бутончето на звънеца.

Няколко секунди след като отпуснах звънеца, вратата се отвори и пред мен застана Тя!

Незабравената!

Цели тридесет и пет години пазена в съзнанието ми, като един светъл, чист спомен за нещо много хубаво и приятно от далечните юношески години...

Това обаче, което сега виждах пред себе си, окончателно ме срина емоционално.

Пред мен се появи жена с къса, стърчаща като на тинейджърка коса в ярък червен цвят - значи действително нея сме видели да влиза в блока! Беше със слабо телосложение. Прилепналата по тялото ѝ зелена рокля от трико, с къси ръкави, въобще не ѝ отиваше.

Видът на лицето ѝ окончателно изпепели и най-малкото останало от хубавите неща, които имах в представите си за нея, когато четях писмата ѝ. Никога до сега не бях виждал жена, с толкова отблъскващо лице.

Първото, което ме порази бе неестествено изкривеният наляво нос, почти под прав ъгъл.

Силно начервени, подпухнали и влажни устни очертаваха една уста, в която липсваха много от предните зъби.

Очите ѝ - малки и силно присвити.

Като цяло изразът на лицето ѝ издаваше все още не преминал махмурлук.

В главата ми се блъскаше един единствен въпрос:

„Господи, какво правя тук?! За това ли подобие на жена изминах толкова път?!“

„Крокодил!“ Тази дума неочаквано изскочи в главата ми и със смазваща натрапчивост се набиваше в съзнанието ми.

„Крокодил!“

Когато я питах в писмата си как изглежда, защото не ми изпращаше снимка да я видя, тя пишеше: „Е, не съм каквато бях като млада, но не съм и крокодил!“ Това сравнение го приемах като самоирония на една петдесет и шест годишна жена, която естествено доста ще се е променила в сравнение с младите години.

Каква ти самоирония?! Тя наистина не беше за гледане!

Повече от минута стояхме безмълвни. Тя подпряна на касата на вратата, аз пред прага - стиснал в едната ръка закупените още преди обяд рози, а в другата - чантата с подаръка от България.

Кошмар!

Един вътрешен глас продължаваше да ме пита какво правя тук и се опитваше да ме накара да се обърна, да си тръгна назад. Но толкова много години бях пазил в себе спомена за руското момиче, с което се бях запознал чрез “писмо до непознато другарче“! Не бях забравил и свенливите ѝ думи, с които ми разкриваше, че съм първата ѝ любов. Още помнех и изпълнения ѝ с тревога от неизвестността въпрос в едно от писмата ѝ: “...Ще бъдем ли някога заедно?”...

Сега стоях пред зрялата жена Татяна! След като я открих, тя отново, както някога, ми пишеше топли и вълнуващи писма и по думите ѝ: “... с трепереца от радост и вълнение ръка и със сълзи в очите”...

- Ето, най-после те намерих... И дойдох...

Както беше опряла гръб вляво от мен на касата на вратата, тя леко се поизвъртя, направи знак с ръка към вътрешността на квартирата и тихо каза:

- Хайде! Влизайте!

Чак сега прекрачих прага, доближих я и подадох розите.

- Това е за теб - промълвих, колкото да наруша тишината.

Тя пое с едната ръка цветята, а другата ме прегърна през рамото и понечи да ме целуне по устните. Приближаването на беззъбата ѝ със силно начервени и подути устни уста ме накара с трудно прикрито отвращение да се извъртя настрана. Последва кратко, отбиващо номера докосване

по бузата .

Тя се опита да се притисне още по-силно до мен, потърси пак устните ми, но резултатът бе отново второ протоколно докосване от мен по другата буза. Усетила студенината ми, тя се отдръпна, гледайки някъде настрани.

С пресъхнало гърло, тихо, но с ясен, обвиняващ тон, я попитах:

- Защо постъпи така? - въпрос, от който тя трябваше да разбере, че много от нещата за неявяването ѝ са ми известни.

Татяна продължаваше да стои пред мен навела глава, като от време на време вдигаше поглед, за да ме разгледа.

- Хайде влизайте! Влизайте! - подкани ни отново.

Видът на жилището ѝ ми поднесе други неприятни впечатления .

Всъщност това си беше една най-обикновена гарсонiera. Не знаейки накъде да вървя, прекрачих прага на широко отворената врата вдясно от входа. Оказа се голяма стая, в която имаше само легло персон и половина, пропаднало в средата, с безразборно разхвърляни по него омачкани завивки, чаршафи и две възглавници. В противоположния край на стаята, на пода, самотно стоеше цветен телевизор от старите лампови модели.

Татяна ме дръпна за ръкава и ми посочи да вървя към другата врата, направо по коридорчето. Това бе кухнята, в която като влязохме и тримата, вече беше тясна.

Стара очукана мивка беше препълнена с неизмити съдове, а на малка масичка до нея стоеше друга купчина употребяваничини. Подмасатанапода, освен разхвърляни отпадъци, имаше и паничка с остатъци от храна, край която обикаляше едно малко, много симпатично котенце.

Обстановката в квартирата ме впечатляваше така силно, защото в последните си писма, когато се уточнявах нещата около идването ми в Русия, тя пишеше, че в Андреевское не може да ме приеме, но в квартирата на дъщеря ѝ в Ярославъл би могло. Как си го е представяла това нещо, не проумявах, като виждах сега възможностите

на гарсоньерата.

Татяна примъкна край малката ниска маса, покрита с едно не дотам чисто стъкло, двата единствени стола и една табуретка. Поизбърса масичката и ни покани със Сергей да седнем. С нея седнахме край масичката, а Сергей - на табуретката, по-далечко от нас, като че ли не искаше да пречи с присъствието си на тази необикновена среща.

Той, колкото и да се стараяше да прикрие смущението си, не успяваше и то си личеше. Веселият, усмихнат Сергей, който преди обяд ме снимаше в ъодушевен с видеокамерата си по брега на Волга, сега стоеше умълчан и в ъобще не се сещаше за снимане.

Тук ще споделя, че преди да дойдем за пръв път пред квартирата на Жанна, за около един час Сергей ме закарал на левия бряг на Волга, реката, за която толкова много бях слушал, но никога не бях виждал до този момент на живо. Още с влизането в Ярославъл, на огромен билборд, забелязах карта на града и видях, че Волга минава през него. Веднага пожелах да видя първо реката и тогава да потърсим блок 45 на Ленински проспект.

Стана чудесна разходка! Там, по брега на Волга, Сергей в ъодушевен ме снимаше с видеокамерата си. Радваше се на емоциите ми, които не сдържах при вида на огромната река и от усещането, че за пръв път вървя по брега ѝ.

Сега и аз нямах настроение и желание за заснемане на срещата ми с Татяна.

Разговор все още не се получаваше.

Изненадващо първите ѝ въпроси бяха за Оля. За мой ужас, „ни в клин ни в ръкав“, Татяна изтърси възможно най-нелепия и възможно най-неуместен въпрос:

- Ти спа ли с нея! Изчука ли я?

Главата ми пламна от възмущение и притеснение, че това ставаше в присъствието на Сергей - бащата на Оля. Разбира се, Татяна все още не знаеше кой е спътникът ми, но с това питане тя окончателно ми падна в очите. Аз се направих, че не разбирам българското значение на руския жаргон и се опитах да отклоня въпроса и темата за Оля.

Татяна обаче отново повтори въпроса си в смисъл: “Защо се правиш, че не разбираш какво те питам!?”

Вместо отговор ѝ посочих Сергей.

- Това е бащата на Оля!

Това уточнение въобще не я смути. Просто стана, поразрови се в няколко шкафчета из кухнята и откри една недопита бутилка водка. Напълни си една водна чаша и запали цигара. Поиска да сипе и на мен, но категорично отказах. Не съм привърженик на алкохола, а и в момента въобще не ми беше до пиене. Все пак наля малко водка и на мен.

Чукна чашата си в моята за „Наздраве“ и отпи .

Тягостната обстановка в кухничката ненадейно бе нарушена от появяването на вратата на едно стройно и симпатично момиче. Още докато си сваляше ботушките, подпирайки се на бравата на входната врата, без да поздрави или да попита кои сме, какви сме, то с много неприязън в гласа троснато запита:

- Тези тука ли ще спят?

Сергей и аз побързахме да се извиним и обясним, че всеки момент ще си тръгнем, няма да оставаме при тях. Просто много път ни чака.

- Това Жанна ли е? - попитах Татяна, като помислих, че това е дъщеря ѝ.

- А, не! Това е Оксана, съквартирантката ѝ - обясни тя.

Оксана, без да продума нищо повече, свали дългото си черно палто и отиде направо при отрупаната с незмити съдове маса. Клекна и се свря под нея, като така разголи значителна част от гърба и ханша си. И така, както се беше свряла цялата под масата, взе котенцето в ръце, погали го малко и започна да завира муцунката му в малката чинийка с остатъци. След като то започна да яде, тя се изправи в ъгъла срещу нас, запали цигара и остана там безмълвна и безучастна.

А разговорът с Татяна трудно вървеше. По-скоро все още не можеше да започне. Тягостната обстановка мъчително се променяше към разведряване. Аз започнах да поглеждам

по-често към Сергей с надежда да получи подканяне, някакъв намек за тръгване. Но Сергей не казваше нищо. А любопитството ми все пак надделя над желанието да си тръгнем и запитах Татяна:

- От някогашните ти снимки знам, че беше много красиво момиче. Какво се случи с теб, та си в такъв вид?

Тя седеше при масичката, извъртяла главата си на другата страна, не към мен, явно притеснявайки се от лицето си. Обръщаше се само да вземе чашата с водката.

При споменаването на снимки, тя стана, отново разтвори шкафчетата и извади една кутия с неподредени фотографии. Седна при мен и като избираше някои от тях, показваше ми ги и казваше по някоя дума за обяснение.

Така видях колко красиво и привлекателно момиче е дъщеря ѝ Жанна. Винаги в писмата си майка ѝ я изписваше с две "Н".

Видях и един хубав, висок, строен млад мъж в елегантен бял костюм, с красива, буйна черна коса.

- Това е... Юпитер. Да, не се учудвай! Това е той, "любимият" Юпитер, вторият ми съпруг, който ми съсипа живота....

Отпи, опъна силно от цигарата си и бавно, с големи паузи, заразказва своята история за времето, от когато все още си пишехме като деца, та досега...

* * *

След поредна голяма глътка бавно се обърна към мен със свита в юмрук ръка. Разклати го пред лицето ми и тихо попита :

- Ти... бокс... знаеш ли какво е бокс?... Едно такова метално, на пръстите се слага....

Много добре я разбирах и дори предугаждах какво ще ми каже по-нататък, но не исках да помисля, че това е било възможно. Кимнах разбиращо с глава и я оставих да продължи...

- Моят „скъп“ Юпитер биеше само с бокс... и като биеше...

биеше, за да убие... но ето... още съм жива... Е, без зъби и с този нос...

- Така те е подредил мъжът ти?! Как е възможна такава жестокост? - попитах, ужасен от чутото. - Защо не си отишла след побоищата на лекар да ти оправят счупения нос? Защо не си отишла на зъболекар да ти възстанови избитите зъби?

- Ех, защо, защо?... Няма да можеш да го разбереш. Той, Юпитер не ми позволяваше... Искаше да съм в този вид... обезобразена... унижена!... Та той когато се напиеше, ставаше звяр... и бие... бие... Налага като за убиване - тихо повтори Татяна.

Отпи от водката и като че ли отърсваше нещо гадно от себе си, с малко по-рязък глас каза:

- Вече е бивш. Нали ти писах, че се разведохме. Как събрах сили и смелост да се реша на това, не знам... Но се разведохме.

Че е разведена, знаех от писмата ѝ след като я намерих отново. Някои неща от живота ѝ ми бяха вече известни, но и много не знаех.

- Добре де, Таня, за втория ти мъж, макар и малко, все пак знам нещичко, но какво стана с първия? Беше ми писала, че е починал. Защо спря да пишеш?

Чашата беше вече празна. Бутилката също.

- Как може такъв повод и без пиене!? - разклащаше празната бутилка и мърмореше с разочарование и с укор към мен.

- Ставай, ставай да отидем да купиш една бутилка. Това подканяне хич не ми бе по желание. Трудно понасях цялата тази ситуация и сякаш се опитвах да отклоня приказките ѝ за още алкохол.

- Ето, ще ти сипя моята водка. Виждаш, че аз не пия - и докато ѝ предлагам, излях съдържанието от чашата си в нейната.

Тя отпи жадно сякаш досега е била на „сухо“ и за момент се успокои. Отново попитах за живота с първия мъж. От някогашните писма знаех, че с Виктор, така се казваше той,

са учили и работили заедно. Не е имал и нищо против мен, българският ѝ приятел. Бяха се оженили като студенти.

- За него ли? Него за десет години, един ден не го видях трезвен... Умря от пиене... И как умря само!... Господи!... Той умря, а аз си помислих тогава... край и с моя живот...

Помислих, че така е реагирала от скръб, каквато би била нормалната реакция на една съпруга, а то причината била друга.

- Една нощ, както всяка друга, той се прибра пиан - продължи Татяна. - Започна да тропа, да крещи, но аз за първи път, изненадващо и за мен, не станах да го посрещна... Защо и аз не знам... Свивах се в тъмното на леглото, стисках очи и се правех на заспала, но усещах, че той не успява в тъмното, да запали лампата. В един момент, нещо се изтрополи тъпо и всичко утихна... На сутринта, още в здрач, станах и без да паля лампата, тръгнах сънена към тоалетната... Спънах се в нещо... Светнах... Той лежи на пода по гръб и до главата му локва кръв... Ужасих се като помислих, че ще кажат, че аз съм го убила заради всекидневния пиански тормоз от него... Съд!... Затвор!... Всичко това ми мина през главата и така, водена от страха, както си бях по нощница, изтичах като обезумяла право в милицията... Слава богу, експертизата доказа, че нямам вина за смъртта му... При падането сам си разбил главата в ръба на печката...

През тези години и майка ми и баща ми починаха почти един след друг! Виждаш ли, въобще не ми беше до писане. После... после вече мислех, че си ме забравил... Появи се Юпитер... Втори брак... Ей, ти само слушаш, а аз говоря ли, говоря... Устата ми пресъхна!

Чак сега забелязах, че и водката, която ѝ пресипах от моята чаша, вече я нямаше.

Тя явно си беше алкохоличка. Колко жалко за нея!

- Хайде де, не се стискай! Почерпи едно пиене за срещата! - продължи да ме притиска Татяна. - Тръгвай! Тръгвай с мене! Тук съвсем наблизко има магазин! Ела да купиш една бутилка - и вече по-кратко, сякаш да се извини

добави:

- Нямам пари... Когато тръгнах за Москва, ги загубих, а може би ги забравих... в едно такси...

Затова вече бях чул от Олга. Татяна в телефонен разговор ѝ съобщила, че няма да дойде, защото си изгубила парите в някакво такси. Кое как точно е станало, Оля не разбрала, но било ясно, че разговаря с пияна жена.

Това вече го знаех и аз. Думите ѝ, че се стискам да купя една бутилка и появилият се интерес да науча още някои неща от живота на Татяна ме накараха да се съглася да излезем и да купим водка.

Магазинът се оказа наистина съвсем близо. Около него стояха доста мъже на различна възраст, като в ръцете на някои от тях проблясваха стъклата на бутилки. Те ни изгледаха с нескриван интерес и любопитство, което в здрачината на слабо осветената и пуста улица ми се стори доста подозрително. А Татяна през цялото време на отиване и на връщане от магазина се притискаше към мен. Това поведение, с което тя явно се стремеше да ме предразположи, навярно за да ѝ простя за неявяването ѝ на летището, а може би и да погледна на нея като на жена, напротив, ме дразнеше.

В този момент тя не ме интересуваше като жена.

Сега това беше невъзможно!

Немислимо!

Чашата ѝ бе пълна отново! Отпи и като се наклони през масичката с изпитателен поглед към мен, каза:

- Друго сега ще ме питаш ли? А? Аз наистина нямам пари... оня, таксиджията, само той ми ги сви...

- Таня, от Оля вече знам, че нещо се е случило и са ти изчезнали парите за пътуването до Москва, но точно какво - не разбрах.

Татяна пак се изви на другата страна, отпи без да се обръща и промълви, сякаш на себе си:

- Ще повярваш ли?... Пак Юпитер, вече бившият, това го знаеш...

- Какво Юпитер? Той те спря!? Той не ти позволи да

дойдеш до Москва?!

- Не-е! А може и така да се каже, но ти преценявай... Всъщност, знаеш ли? Аз не исках да се срещнем с теб!... И до последно не вярвах, че ти ще дойдеш... А ти дойде... Сериозен мъж се оказа... Не вярвах и не исках да я има тази среща. А много, много исках да те видя на живо... Виждаш ли какво представлявам? ... И не съм достойна за твоето внимание... А ти да ме помниш толкова години! Не е за вярване!... Когато съседите ми казваха: - „Танька, търсят те отнякъде по телевизора“, си мислех, че се шегуват с мен. Въобще не си и помислях, че това е истина, а още повече, че може да си ти. Затова не им обръщах внимание... А то...

Когато Олга ми каза кога пристигаш, два дена преди това дойдох в Ярославъл, да се приготвя за теб. Прическа да си направя... - Ето, виждаш ме? С нея съм... И ново бельо си купих.

Стана ми малко смешно от последното нейно уточнение - за бельото, и се учудих на помислите ѝ.

„А бе все пак жената си е жена, а и разведена!“ - казах си на ум, но това за новото бельо въобще не предизвика сексуален интерес към нея.

Напротив!

Налагах на волята си да остана още малко в квартирата ѝ единствено от желанието за отговор на въпросите, които през годините ме вълнуваха и досега оставаха без отговор.

- Ти какво се подсмиваш? - беше забелязала с женското в себе си реакцията ми на думите ѝ за бельото. - С новото съм сега! - най-безцеремонно обяви за придобивката си по случай пристигането на госта ѝ от България.

Оставих без последствие думите ѝ. Вече не ми се седеше тук. Започвах да изпитвам неудобство пред Сергей, че го задържам толкова далече от Богородское, в такъв вече късен час, при една алкохоличка, макар и силно изстрадала в живота.

- Виждаш, нали? - продължи Татяна - Прическата успях да си я направя - и посочи щръкналата си и разбъркана червена коса. - Имаше много време до влака, тръгваше на

следващия ден сутринта и рекох да се отбия да се видя с най-добрата ми приятелка... Най-добрата! - повтори Татяна с нескрита ирония, в която личеше много горчивина. - Повече от двадесет и пет години сме заедно... Тя ми отне Юпитер,... а ми е най-добрата приятелка... През цялото време да не забележа, че той спи с нея... Нищо, нека сега тя да му усеща юмруците...- говореше Татяна, като отпиваше от водката почти през две-три думи.

- Добричка ми е тя... Нищо, че така постъпи - все пак ме отърва от него... Та влизам онзи ден аз при нея и кой мислиш виждам там? Юпитер! Разбраха къде съм се приготвила и предложиха случая да се полее, като за „На добър път!“ Седнах за малко... Нищо, че не ми е мъж, но и сега като го видя, оставам без всякаква сила, нямам воля да му се противя... И така... до вечерта, после цялата нощ... яко пиене... На другия ден успях все пак да се сетя за влака... Извиках такси... На гарата разбрах, че ми няма парите! Тоя гад, шофьорът - изруга тя - като ме е видял такава, ме е обрал... Разбираш ли....

Какво имаше за неразбиране?

Най-после разбрах защо тя отбягваше някои мои директни въпроси в писмата ми след като я намерих и започнахме отново да си пишем. В същото това време, се е надявала да остане скрито за мен физическото й обезобразяване и превръщането й в алкохоличка.

- Таня, вече става много късно. Богородское е далече. Трябва да тръгваме. Слушах те и не мога да си обясня как ти, като си израсла в големия град, помня и че си с висше икономическо образование, как така изпадна дотам, да те принудят да отидеш да живееш в това забутано село и ако се не лъжа, както ми беше писала - да отглеждате прасета?! И да търпиш да те бие и пребива?! Да те унижава и да не си се развела веднага, щом си го разбрала що за човек е този Юпитер?!

- Хиляди пъти си казвах, че съм глупачка... глупачка и то голяма... И сестра ми, и дъщерите ми ми говореха, убеждаваха ме да го оставя, да се разведе... А как стигнах до

Андреевское ли?! С много бой... бой до пребиване... за да ме принуди да си продам тристайното жилище в Ярославъл... И с парите от продажбата да купим къща на село и там да гледаме прасета за печалба... А беше много мързелив, нищо не похващаше да работи и само търсеше пари... Естествено, нищо не излезе от прасетата. Не спечелихме, а парите той ги пропиля... Почакай, още малко, не бързай да си тръгваш! Все пак толкова труд си положил, толкова път си минал... Почакай!...

Докато ми говореше така, Татяна разравяше отново купчината снимки. Търсеше някоя.

- Бях ти писала, че той унищожи всички мои снимки от времето преди да го срещна. - А, ето го и него.

Тя явно беше забравила, че още в началото на разговора ни беше ми показала снимка на Юпитер. Тази беше в по-голям формат, а той в друга обстановка. Но на снимката виждах отново същия привлекателен мъж както от вече видяната преди това снимка.

- Това е той - Юпитер... Омагьоса ме... Десет години е по-малък от мен, когато го видях. Приятелката ме беше завела на курорт, нямаше и една година от смъртта на Виктор. Да се разведря... И тогава го видях, млад, мъжествен, красавец... а аз десет години бях живяла без секс... Виктор пиеше и не изтрезняваше... А бях още много млада... и хубава... Като обезумели се нахвърлихме един на друг, в една луда любов и много секс, като че ли да наваксам изгубеното... Оженихме се.

- Виждаш ли тази красавица - Жанна, дъщерята ни? – и ми показваше друга снимка, на която виждах наистина едно изключително красиво момиче. - Тук е като абитуриентка! Бях ти писала, че краката ѝ са дълги като неговите, нали виждаш?

Не беше нужно това уточнение. Тоалетът ѝ така беше направен, че голяма част от бедрата се виждаха и набиваха на очи с дължината и изящната си форма. Много искаха да видят Жанна, защото знаех, от писмата на майка ѝ, че и тя е упреквала защо е спряла някога да си пише с мен. Дори е

допускала, че ако майка ѝ е продължила кореспонденцията си с мен, то може би съм щял да ѝ въздействам да не постъпва така неблагоразумно с втория си брак. От писмата на Татяна, бях разбрал, че това момиче е изпитвало симпатия и уважение към мен - непознатия за нея приятел на майка ѝ от България. Знаех, че и тя е четяла писмата ми до Татяна

Наистина силно желяех да видя Жанна, моята съмишленица. Така я възприемах.

Но не се получи!

- Таня, ще тръгваме. Късно стана!

Изправих се и дадох знак на Сергей да тръгваме.

- Но защо бързаш? Постойте още малко! Всеки момент трябва да се прибере и Жанна от работа.

- Не, няма да оставаме повече. Късно е и много път ни чака - твърдо повторих и подканих отново Сергей.

- Да бяхте поостанали още малко, ще дойде и Жанна - отново Татяна се опита да ни спре.

Взех си чантата и тръгнах към вратата без намерение да оставаме повече. Сергей веднага ме последва. Двамата излязохме в коридора, на етажната площадка. Татяна вървеше след нас без да каже нищо повече и се спря на вратата.

Обърнах се, за да кажа все пак „довиждане“. Чувствах, знаех, че това е нещо, което повече няма да се повтори, че повече няма да я видя.

Подадох ръка. Татяна я пое. Задържа я, като ме гледаше в очите. В нейните подпухнали, присвити, доскоро почти безизразни очи - сега забелязах колко много тъга има в тях!

И така както ме гледаше с пронизващ изпитателен поглед, тя ме притегли към себе си. Обви с ръце раменете ми и попита:

- Няма ли да ме целунеш накрая истински? - гласът ѝ трепереше.

Аз се чудех как да се измъкна от ръцете ѝ и не можех да си представя, че мога да целуна тези подпухнали, влажни

от водката устни и тази беззъба уста!

Тя се притисна още по-силно до мен и започна да търси устните ми. Дръпнах се назад, опитвайки се да се освободя от ръцете ѝ. В един момент се смилих над нея и я целунах по бузата.

- Не-е-е! Не така-а-а! Като мъж го направи-и-и! - почти разплакана ме молеше Татяна!

„Не мога! Не мога да го направя!“ - крещях вътре в себе си, въпреки че усещах, че тя наистина страда от това, което се случваше в този момент.

- Като мъж го направи! - продължаваше да повтаря и да ме умолява Татяна.

- Таня, трябва да тръгваме. Много е късно! Довиждане!

Целият горях! Сърцето ми биеше лудо...

Успях да се освободя от ръцете ѝ. Казах още веднъж „Довиждане“ и се обърнах да вървя след Сергей. Не направил и две крачки, и усетих близостта ѝ. Обърнах се и тя отново ме прегърна. Притисна се и пак се замоли.

- Направи го! Истински! Като мъж! - почти приплака тя.

По-кошмарна раздяла не беше ми се случвала в живота. Огромно беше огорчението ми от това, че тя не дойде да ме посрещне в Москва и то заради това, че беше се напила. А и разочарованието от отблъскващата ѝ физиономия беше много силно. И в същото време изпитвах жал към нея. Така да се остави да ѝ съсипят живота!

Прегърнах я и силно я притиснах - като за компенсация, че не я целувам - и побързах да се обърна.

Тръгнах и като стигнах до стълбите, погледнах назад. Татяна стоеше посред коридора и не откъсваше очи от мен. Стана ми мъчно за нея. Изпитвах огромно разочарование, че цялата тази история с издирването се разви по такъв неподозиран начин и завърши толкова тягостно.

Бавно слизах по стъпалата, чувствайки, че си отивам завинаги оттук.

С въздишка на облекчение видях, че Сергей вече беше запалил москвича и ме чакаше.

Четири часа по-късно, в два часа посред нощ, в

Богородское, давах „пресконференция“ на Галя и Оля за изживяното в Ярославъл и Андреевское.

* * *

Два месеца по-късно, получих писмо от Татяна. В плика имаше само една голяма снимка на красива жена. Това беше нейна снимка. И надпис...

...“ Андрею, которого я не забывала и действительно любила”...

Гледах красивото лице и очите ѝ вперени право в мен, сякаш да ми кажат: ”Тази Татяна искаше да видиш, нали?”

„Да, Таня! Знаех, разбирах, че годините оставят своя отпечатък по нашите лица, особено при жените, и не съм и очаквал да видя милото момиче от ученическите ни години, но видът, в който те беше подредил Юпитер, беше откровено стресиращ за мен.“

Гледах снимката и отново, както тогава, в мига на раздялата, на втория етаж на блок номер 45 на Ленински проспект, ме завладя горчилката от яд, съжаление и мъка. Едва сдържах първото желание, което ме обзе - да разкъсам, да унищожа снимката, сякаш по този начин да унищожа и спомена за случилото се в Ярославъл. Но някакъв вътрешен глас не ми позволяваше дори да я смачкам. Стисках снимката. Стисках и зъби - да не се размекна...

Скрих я!

Така я скрих тази снимка, че и до ден днешен не успявам да я намеря.

* * *

Вярвам разбрахте, че и осем години след онази раздяла все пак пазя спомена за Татяна.

Не мога да откроя снимката, но не мога и да забравя написаното на гърба ѝ с познатия ми почерк : "...которого не забывала и действительно любила"...

Това е...

*... "Вот и все! Это было вчера.
Словно сладостный сон, ни на что непохожий,
Только ворох золы, все, что есть от костра,
Только дождик и музыка в день непогожий –
Вот и все. Это было вчера.*

*Вот и все. Ничего не вернешь.
Недопитый бокал. Недолюбленные ночи.
Мы расстались с тобой. Играл музыку дождь.
Мы расстались, а он ничего знать не хочет.
Вот и все...
Ничего не вернешь"...*

*Стиховеце са от песента на Михаил Круг
" Это было вчера"*

Необходим послеслов

Тази история, преди да я пресъздам в писмен вид, съм я разказвал кога накратко, кога с малко повече подробности на мои близки и приятели и винаги всички ми задаваха един и същ въпрос : “А бе теб как така те пусна жена ти?!”

Интересното е, че този въпрос ми бе зададен за първи път в самолета към Москва.

На някои от празните места в него имаше оставени вестници и списания. Отидох до една от седалките с пошарени списания и попитах за позволение седящия до тях възрастен мъж за възможността да ги разгледам. Както вече се досещате, покрай тях завързахме разговор: кой кой е, закъде и по каква работа пътува. Той летеше за Ереван по църковни дела на Арменската църква, а аз от дума на дума му разказах моята история - и за издирването, и за това, че сега пътувам на среща с момичето от ученическите ми години.

Той ме слушаше с огромно внимание. Радваше се, че съм успял да я намеря и че сега ми предстои да я видя. И в един момент ми каза:

- Завиждам ти! Това е чудесно, което правиш! Но я ми кажи, как те пусна жена ти?

И добави с тъжен глас:

- Моята съпруга и до магазина да отида, забавя ли се малко, започват неприятните й разпити - защо съм се забавил, къде съм бил?... Щастливец си ти с твоята жена!

Наистина всички, които ми задаваха въпроса: “Как те пусна жена ти?”, после казваха същото :

„Щастливец си ти с тази твоя жена!”

Да!

Наистина, щастлив съм с моята жена! Колкото и невероятно да ви звучи, но когато се подготвяше пътуването ми до Русия, имаше моменти, в които се разколебавах дали все пак е редно пред нея да отида да се видя с Татяна. И когато се колебаех как да постъпя, тя ме окуражаваше и

ме подкрепяше. Може би заради интересните перипетии, през които премина издирването или заради новото запознанство - със семейството на Олга, макар и виртуално. А може би и най-вече заради новите писма на Татяна, които четяхме и обсъждахме заедно.

Такава е моята Таня - жена ми!

Благодаря ѝ за доверието и подкрепата в това, да си призна честно, доста авантюристично пътешествие!

Е, сега ми се чуди на ума, че след толкова много силни разочарования съм седнал да си спомням за преживяното и дори си губя времето да го описвам...

Такъв съм си!

Непоправим

романтик,

макар и

в пенсионна

възраст.

октомври 2010

Бележки:

* На читателите препоръчвам да видят и изслушат в You Tube цитираните песни: „Владимирский централ”, „Давай поговорим” и „Это было вчера” на Михайл Круг.

Авторът, певецът и композиторът Михайл Круг е убит през април 2002 година на 40 годишна възраст.

* Моят прекрасен приятел и невероятно добър човек, незабравимият Сергей Михайлов, почина през април 2013 година от левкемия. Година преди да почине, му бях изпратил ръкописния файл на поевстта и това много го зарадва.

© КЪСНИ ОТКРОВЕНИЯ

повест

© Андрей В. Андреев - автор

© Цветанка Убинова - редактор

Печат: „БАРИЧ и СИЕ“ ООД - Пазарджик

ISBN 978-954-8215-87-9